

РЕШЕНИЕ

№ 512

гр. Перник, 25 юни 2014 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд - Перник, в публично съдебно заседание проведено на тринадесети юни през две хиляди и четиринадесета година в състав:

СЪДИЯ: Слава Георгиева

при секретаря И.И., като разгледа докладваното от съдията адм. дело № 158 по описа на съда за 2014г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145, ал. 1 и сл. от АПК във вр. с чл. 171 и сл. от ЗДвП.

Образувано е по жалба на П.М.С. *** против Заповед за прилагане на принудителни административни мерки № 10005/2014г. от 12.02.2014г., издадена от Началника на сектор Пътна полиция при ОД на МВР-Перник. Със заповедта е иззето свидетелството за управление на МПС, поради отнети всички контролни точки и загубено право да управлява МПС. В жалбата се посочва, че издадената заповед е незаконосъобразна. Същата изхождала от некомпетентен орган, била немотивирана, от същата не ставало ясно, въз основа на кои влезли в сила наказателни постановления е издадена, както и в същата не било посочено пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва. Въз основа на тези доводи се иска отмяна на атакувания акт. В съдебно заседание пълномощника на жалбоподателя пледира за уважаване на жалбата, като излага доводи, че наказателните постановления въз основа на които е издаден административния акт не са влезли в сила, с оглед на което издадената заповед е материално незаконосъобразна. Заявява претенция за присъждане на разноски.

Ответникът по жалбата-Началник сектор Пътна полиция при ОД на МВР-Перник, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата.

Административен съд - Перник, след преценка на събраните по делото доказателства, становищата на страните и проверка на оспорвания административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, от фактическа и правна страна намира следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК от активно легитимирано лице, имащо правен интерес да атакува процесната заповед като нейн адресат, срещу надлежна страна. От друга страна, обжалва се подлежащ на съдебно оспорване индивидуален административен акт.

Жалбоподателят С. е правоспособен водач от 27.04.2006г., видно от свидетелство за управление на МПС № 234766895. Същият има право да управлява МПС от категория В и М.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т.1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е приложена Заповед № Из-1393 от 09.08.2007г. на Министъра на вътрешните работи, с която на директорите на ОД "Полиция" и на началниците на структурни звена "Пътна полиция" при Областните дирекции са упълномощени да

издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по ЗДвП. Отделно от това е представена и заповед № 1421 от 30.10.2012г. на Директора на ОД на МВР Перник, с която е оправомощил началник сектор "ПП" да прилага мерките по чл. 171, т. 4 от ЗДвП. Оспорената заповед е издадена на 12.02.2014 г. от Началника на сектор "Пътна полиция" при ОД на МВР - Перник. С нея на оспорващия С. е приложена принудителна административна мярка с правно основание чл. 171, т. 4 от ЗДвП-изземване на свидетелството за управление. В мотивите на заповедта е посочено, че водачът П.М.С. е с отнети всички контролни точки и е загубил правото да управлява МПС. В заповедта е указано, че може да бъде обжалвана по реда на АПК пред наказващия орган. Липсва указание за срока, в който може да бъде обжалвана. Заповедта е връчена на 12.02.2014г..

В административната преписка се съдържа справка за оспорващия, изготвена от административния орган на 12.02.2014 г., в която в табличен вид са посочени: наказателните постановления, с които на оспорващия С. са наложени наказания по ЗДвП; вида и размера на наложените наказания и броя на отнетите контролни точки. От придружително писмо вх. № 626 от 05.03.2014г. изходящо от ответника се установява, че заповедта е издадена въз основа на отнети контролни точки по Наказателни постановления № 85 от 23.01.2007г., № 71/2007г., № 441/07.03.2008г., № 120110/2009г., № 4155/2010г. и № 885 от 11.03.2013г..

С Наказателно постановление /НП/ № 85 от 23.01.2007 г., издадено от Началник сектор ПП-КАТ при ОДП-Перник, на оспорващия за нарушение на чл. 177, ал. 1, т. 4 е наложена глоба в размер на 200 лева и на основание Наредба № I-139 на МВР са отнети 5 контролни точки. НП е връчено на С. на 24.04.2008г.. Има отбелязване влязло в сила на 02.05.2008г., има подпис и печат. По делото не се твърди и няма данни посоченото НП да е обжалвано по съдебен ред, поради което съдът приема, че същото е влязло в сила на 02.05.2008г., когато е изтекъл 7-дневният срок за обжалване на НП, считано от датата на връчването му, с оглед нормата на чл. 64, б. "б" във връзка с чл. 59, ал. 2 от ЗАНН.

С НП № 71 от 26.01.2007г., издадено от Началник сектор "ПП" към ОДП-Перник, на оспорващия С., за нарушения на чл. 102, ал. 1 от ЗДвП, на чл. 150 от ЗДвП и на чл. 177, ал. 1, т. 4 от ЗДП са наложени глоби в общ размер на 240 лева. С наказателното постановление на са отнети контролни точки. По делото е изслушана съдебно почеркова експертиза, от която се установява, че това наказателно постановление не е връчено на жалбоподателя. Същата е ирелевантна за настоящия спор и не се цени, поради обстоятелството, че с това наказателно постановление не са отнети контролни точки и това наказателно постановление не може да послужи като фактическо основание за прилагане на принудителни административни мерки.

С НП № 441/07.03.2008г., издадено от Началника на сектор ПП-КАТ при ОДП-Перник, на оспорващия за нарушение на чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 150 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от един месец и на основание Наредба № I-1959 на МВР са отнети 7 контролни точки. НП е връчено на С. на 05.06.2008г.. По делото не се твърди и няма данни посоченото НП да е обжалвано по съдебен ред, поради което съдът приема, че същото е влязло в сила на 12.06.2008г., когато е изтекъл 7-дневният срок за обжалване на НП, считано от датата на връчването му, с оглед нормата на чл. 64, б. "б" във връзка с чл. 59, ал. 2 от ЗАНН. Това се подкрепя и от изслушаната съдебно почеркова експертиза, която дава категорично заключение, че ръкописния текст и подписът в разписката за връчване са изпълнени от оспорващия.

С НП № 885 от 11.03.2013г., издадено от Началника на сектор ПП при ОД на МВР-Перник, на оспорващия за нарушение на чл. 183, ал. 4, т. 7, предл. 1-во от ЗДвП е

наложена глоба в размер на 50 лева и на основание Наредба № Из-2539 на МВР са отнети 6 контролни точки. Върху наказателното постановление длъжностното лице е направило отбелязване "не е влязло в сила. Обжалва се!". Има подпис и печат на ответника. По делото е представена жалбата срещу наказателното постановление и препис от невлязло в сила съдебно решение № 331 от 04.06.2014г. постановено на НАХД № 278/2014г. по описа на районен съд Перник, с което е отменено наказателно постановление № 885 от 11.03.2013г. като незаконосъобразно. То следователно това наказателно постановление към дата на издаване на заповедта за прилагане на принудителни административни мерки не е влязло в сила и не може да се ползва за годно основание да се из земе свидетелството за управление на МПС.

С НП № 120110 от 22.10.2009г., издадено от Началник отдел ПП при СДВР, на оспорващия С., за нарушения по чл. 183, ал. 1, т. 1 и ал. 4, т. 7 от ЗДвП са наложени глоби в общ размер на 60 лева и на основание Наредба № Из-1959 на МВР са отнети 8 контролни точки. Върху наказателното постановление е направено отбелязване, че същото е връчено по чл. 58, ал. 2 от ЗАНН на 28.04.2010г. и носи печат, че е влязло в сила на 06.05.2010г.. По делото не се твърди и няма данни посоченото НП да е обжалвано по съдебен ред. С оглед на изложеното, съдът приема, че НП е влязло в сила на 06.05.2010г., когато е изтекъл 7-дневният срок за обжалване на НП, считано от датата на връчването му, с оглед нормата на чл. 64, б. "б" във връзка с чл. 59, ал. 2 от ЗАНН.

С НП № 4155 от 03.02.2010г., издадено от Началника на отдел ПП при СДВР, на оспорващия С., за нарушения на чл. 185, ал. 3, т. 6 и на чл. 185 от ЗДвП са наложени глоби в размер на 40 лева и на основание Наредба № Из-1959 на МВР са отнети 4 контролни точки. Върху наказателното постановление е направено отбелязване, че същото е връчено по чл. 58, ал. 2 от ЗАНН на 06.07.2011г. и носи печат, че е влязло в сила на 14.07.2011г.. По делото не се твърди и няма данни посоченото НП да е обжалвано по съдебен ред. С оглед на изложеното, съдът приема, че НП е влязло в сила на 14.07.2011г., когато е изтекъл 7-дневният срок за обжалване на НП, считано от датата на връчването му, с оглед нормата на чл. 64, б. "б" във връзка с чл. 59, ал. 2 от ЗАНН.

Въз основа на установената по делото фактическа обстановка, съдът намира жалбата за основателна и прави следните правни изводи:

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган по смисъла на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, действал в кръга на предоставените му правомощия и въз основа на надлежно упълномощаване. Спазена е установената от закона форма-актът е в писменна форма, но това не е достатъчно да се приеме, че същият е законосъобразен. Същият е издаден в нарушение на разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Непосочването на фактическите основания за издаването на акта представлява абсолютно основание за отмяната му като незаконосъобразен. Фактическите основания са юридическите факти, от които органът черпи упражненото от него публично субективно право и са необходим ограничителен белег на това право. Липсата им не просто не позволява неговото индивидуализиране, а сочи пряко на отсъствието му. Органът се е задоволил да впише в заповедта единствено "отнети всички контролни точки" и видно от нея не е посочено нито едно фактическо основание, което да обоснове приложението на чл. 171, т. 4 от ЗДвП. Ако органът бе посочил наказателните постановления, въз основа които е достигнал до извода за отнемане на 39 контролни точки, би дал възможност на оспорващия да упражни ефективно правото си на защита. В хода на съдебното производство се представя справка за нарушител за визираните в хипотезата на чл. 171, т. 4 от ЗДвП юридически факти, но това според състава не игнорира задължението на органа да изложи конкретните фактическите основания в

самия акт. В случая се разглежда принудителна мярка, която се налага при осъществени юридически факти и релевантните юридически факти са влезли в сила наказателни постановления като административният орган следва и да докаже връчването им по надлежния ред. В случая се налага убеждението, че административния орган при постановяване на своя акт въобще не се е изяснил фактите и обстоятелствата от значение за случая, с което е допуснал нарушение на чл. 35 от АПК. В подкрепа на това е и писмо от ответника приложено по делото, с което същия заявява, че не може да представи НП № 120110/2009г., НП № 4155/2010г. и НП № 71/2007г., тъй като същите са издадени от други териториални дирекции. То следователно органът е пренебрегнал задълженията си да събере всички релевантни за постановяване на акта доказателства, непосредствено да се запознае с тях и именно въз основа на тях да постанови своя акт. Представената в хода на съдебното производство справка за нарушителя е само индиция за наличието на фактически основания за налагането на мярката. Справката не може да замести визирания в чл. 58, ал. 1 от ЗАНН факт. Тя не установява по надлежен начин влизането в сила на наказателните постановления, с които са отнети контролните точки. Именно за да се установят ясно фактите, на които органът основава налагането на мярката, е необходимо същите да бъдат посочени в оспорваната заповед или поне в нея да бъдат инкорпорирани други актове, които съдържат достатъчно информация за релевантните факти. В случая това не е направено от административния орган. Оспорената заповед е издадена в нарушение на разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, като неизлагането на фактически основания (мотиви) в процесния административен акт, представлява допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, тъй като е накърнено правото на защита на жалбоподателя и е самостоятелно основание за отмяна на приложената принудителна мярка. Горното мотивира да се приеме, че ответника по жалбата не е спазил законоустановената форма, постановил е немотивиран административен акт, при съществено нарушение на административно производствените правила, който би следвало да се отмени в условията единствено на чл. 146, т. 2 и т. 3 от АПК.

Но, за пълнота ще се посочи още и че оспореният административен акт е материално незаконосъобразен изхождайки точно от справката за нарушител. С оспорената заповед административният орган е приложил не правилно относимите материалноправни разпоредби. Съгласно чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП за да управлява МПС, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, което се издава от органите на МВР, като същото се издава при наличието на предвидените в закона условия по чл. 151 и чл. 152 от ЗДвП и с него се удостоверява правоспособността на водача. На основание чл. 171, т. 4 от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка /ПАМ/ - изземване на свидетелството за управление на лице, което не е изпълнило задължението си по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП, съгласно което водач, на когото са отнети всички контролни точки, губи придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството за управление в съответната служба на МВР. Следователно, за да бъде законосъобразно приложена посочената ПАМ, е необходимо наличието на следните предпоставки: отнемане на всички контролни точки на водача и неизпълнение от страна на този водач на задължението да върне свидетелството за управление в съответната служба на МВР. Оспореният административен акт е издаден на основание чл. 171, т. 4 от ЗДвП, като фактическо описание е посочено, че поради отнети на С. всички контролни точки, той е загубил правоспособността си.

Съдът намира, че от събраните по делото доказателства не се доказват фактическите основания, описани в оспорената заповед. На първо място административния орган в издадената заповед не е посочил на кои наказателни постановления се позовава при издаване на неговия акт, за да може съда да осъществи цялостен контрол върху неговото волеизявление. По делото са налице компютърни разпечатки от справки за нарушител от 12.02.2014г., от 04.03.2014г. и от 28.03.2014г., без същите да са заверени по съответния ред.

В разпоредбата на чл. 157, ал. 3 от ЗДвП е предвидено, че Министърът на вътрешните работи с наредба определя първоначалния максимален размер на контролните точки, условията и реда за отнемането и възстановяването им, както и списъка на нарушенията, при извършването на които от наличните контролни точки на водача, извършил нарушението, се отнемат точки съобразно допуснатото нарушение. За част от процесния период е действала Наредба № I-139 от 16.09.2002 г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на моторно превозно средство и нарушенията, за които се отнемат, издадена от Министъра на вътрешните работи /отм./, съгласно която първоначалният максимален размер на контролните точки за отчет на извършваните нарушения на правилата за движение по пътищата от водачите на моторни превозни средства е 39, съгласно чл. 2, като отнемането на контролни точки се извършва въз основа на влязло в сила наказателно постановление, съгласно чл. 4. С идентично съдържание са били и съответните норми от Наредба № Из-1959 от 27.12.2007 г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на моторно превозно средство, условията и реда за отнемането им и списъка на нарушенията на правилата за движение по пътищата, за които се отнемат, издадена от Министъра на вътрешните работи /отм., бр. 1 от 4.01.2013г., в сила от 4.02.2013г./, съгласно която първоначалният максимален размер на контролните точки е 39, съгласно чл. 2, ал. 1, а контролните точки се отнемат въз основа на влязло в сила наказателно постановление видно от чл. 3, ал. 1.

Следователно, отнемането на съответния брой точки настъпва по силата на закона (чл. 157 от ЗДвП), а частта от наказателното постановление, с която е направено отбелязване на конкретния брой отнети точки, има характер на констативен административен акт. Аргумент в подкрепа на това тълкуване е текстът на чл. 5, ал. 1 от Наредбата, съгласно който броят на отнетите, възстановените и оставащите контролни точки за всеки водач на моторно превозно средство се водят на отчет от службата за отчет на водачите на моторни превозни средства при областните дирекции "Полиция". С чл. 5 от цитираната по-горе Наредба № I-139 министърът на вътрешните работи е възложил на службите за отчет на водачите на МПС в структурите на МВР да водят на отчет и броя на отнетите, възстановените и оставащите контролни точки според отбелязванията в наказателните постановления за броя на отнетите точки за съответното нарушение. Щом като отчетът на отнетите контролни точки се води въз основа на отбелязванията в наказателните постановления, изводът е, че наказателното постановление в частта му, с която е отбелязан броят на отнетите точки, има удостоверителна функция, като удостоверява, че поради извършеното нарушение на правилата за движение, за което е наложено административно наказание, от наличните контролни точки на водача по силата на закона се отнемат отбелязаният брой такива. Съгласно чл. 2, ал. 1 от посочените наредби, първоначалният максимален размер на контролните точки за отчет на извършваните нарушения на правилата за движение по пътищата от водачите на моторни превозни средства е 39. Настоящия състав приема за доказано, че на оспорвания С. с влезли в сила наказателни постановления с №№ 85 от 23.01.2007г., 441/03.07.2008г., 120110 от 22.10.2009г. и 4155 от 03.02.2010г. са отнети

24 контролни точки /5+7+8+4-24/. По отношение на наказателно постановление № 71 от 26.01.2007г. настоящия състав приема, че с него не са отнети контролни точки, тъй като в самото наказателно постановление няма отбелязване за отнемането им. По делото е указано на ответника по жалбата да представи в оригинал цялата административно наказателна преписка във връзка с посоченото наказателно постановление, с оглед констатирано разминаване в справката за нарушител и ксерокопието на наказателното постановление. До приключване на съдебното дирене не се ангажираха доказателства, от които да е видно, че с НП № 71 от 26.01.2007г. са отнети 15 броя контролни точки. С оглед на изложеното и като се взе предвид, че доказателствената тежест на фактическите основания послужили за издаване на акта е на страната на органа и с разпореждането за насрочване на съдебното производство му е указано, че не сочи доказателства в тази връзка се приема, че с това наказателно постановление не са отнети контролни точки. В справката за нарушител фигурира и НП № 202/14.02.2006г., с което се сочи, че са отнети 16 контролни точки. Това наказателно постановление не се представя. То не следва да участва в общия брой на отнетите контролни точки. Това е така поради обстоятелството, че към дата на издаване на НП № 202/14.02.2006г. жалбоподателят не е бил правоспособен водач, поради което не е притежавал контролен талон и не е имало правна възможност да му се отнемат контролни точки по реда на Наредба № I-139 от 16.09.2002 г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на моторно превозно средство и нарушенията, за които се отнемат, издадена от Министъра на вътрешните работи. Отделен е въпроса дали въобще това наказателно постановление е взето предвид при издаване на заповедта. Касателно наказателно постановление № 885 от 11.03.2013г., издадено от Началника на сектор ПП при ОД на МВР-Перник, с което на основание Наредба № Из-2539 на МВР са отнети 6 контролни точки, към дата на издаване на оспорваната заповед не е влязло в сила и не може да се ползва за годно основание да се из земе свидетелството за управление на МПС.

С оглед на изложеното, по делото не се установиха материално правните предпоставки административният орган да упражни правомощието си по чл. 171, т. 4 от ЗДвП. Това прави оспорената заповед № 10005/2014г. от 12.02.2014г., издадена от Началника на сектор Пътна полиция при ОД на МВР-Перник незаконосъобразна, като издадена и в нарушение на материалния закон, поради което същата ще бъде отменена.

При този изход на спора се дължи произнасяне и по заявеното от страна на жалбоподателя искане за присъждане на разноски. Същото е своевременно направено, не е оспорено от ответника, представен е и списък на разноските по чл. 80 от ГПК. С оглед изхода на спора в тежест на ответника по жалбата следва да се възложат направените по делото разноски, които са в размер на 340лв. и представляват 200лева, договорено и заплатено адвокатско възнаграждение по договор за правна помощ и съдействие от 26.02.2014г., 130лева депозит за изготвени съдебни експертизи и 10 лева държавна такса за образуване на производство.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдия при Административен съд Перник

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед 10005/2014г. от 12.02.2014г., издадена от Началника на сектор Пътна полиция при ОД на МВР-Перник, с която на П.М.С. *** е наложена принудителна административна мярка "изземване свидетелството за управление на МПС" по чл. 171, т. 4 от Закона за движение по пътищата.

ОСЪЖДА ОД на МВР-Перник да заплати на П.М.С., *** разноси в размер на 340лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия:/п/